

متن پرسش

با سلام حضور استاد گرامی. استاد سوالی از حضورتان داشتم: استاد من سعی می‌کنم در عبادات مخلص باشم و در طول شبانه روز یک سری کارها را در راه خدا انجام میدم و دوست ندارم احدی از آنها مطلع باشه؛ اما سر کار وقتی به وظایفم عمل می‌کنم -باتوجه به اینکه به لطف خدا از استعداد و توانمندی خوبی در کارم برخوردارم بدم نمیاد رئیس بدونه مثلا فلان اقدام را من انجام دادم یا فلان مطلب را من تنظیم کردم، ته دلم خوشحال میشم که به خاطر اقدامات موثری که انجام میدهم مورد تشویق قرار بگیرم-البته نه اینکه مدام به این فکر باشم، با تحقیق روی روحیات و اخلاق و درونم فهمیدم که انگار بدم نمیاد رئیس تشویقم کنه، (البته درمورد این آدم اینجوره)، استاد مدام با خودم درگیرم که خدایا! آیا باید در تمام احوال و کارها خالص باشم؟ یا در سرکار صرفا به وظایفم عمل کنم و حالا بدم نیاد مورد تشویق قرار گیرم هم طوری نیست؟ ۲. استاد سوال دوم اینه که سالها پیش یک روحانی می‌گفتن: نماز آمپر روحه و هر آدمی می‌خواهد بداند چقدر با خداست، یقدر به وعده های الهی یقین داره خلاصه چه بنده ایی به نمازش نظر کنه. استاد این حرف تاچه حد دقیقه؟ اگه هست؛ چه کنیم نمازمون رو ارتقاء بدیم؟ تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: ۱- چه اشکال دارد که هم انسان برای خدا کار کند و هم در ازاء انجام وظیفه در سر کار انتظار داشته باشد ارزش کارش را بشناسند فکر نمی‌کنم این دو با هم منافات داشته باشد چون در عرض هم نیستند بلکه در طول هم‌اند ۲- حرف درستی است برای بررسی بیشتر به ابتدای کتاب «آداب الصلوة» از حضرت امام خمینی «رضوان‌اله تعالی‌علیه» رجوع فرمایید. موفق باشید